

טוק-טוק-טוק

נ. נוסוב

ציורים ג. באלקה

יחד עם מישקה וקוסטיה יצאנו להכין את המחנה.
היה עלינו לסדר הכל לקראת בואם של יתר
הילדים. בעצמנו ביקשנו מהמדריך ויטיה לשלוח
אותנו לפני כולם. רצינו מה שיותר מהר להגיע
למחנה.

ויטיה הסכים ואפילו בעצמו נסע אתנו. הגענו בדיוק
כאשר נגמר שיפוץ הבית. הדבקנו כרזות על
הקירות, מפות שהבאנו, אחר כך גזרנו סרטים
מניר צבעוני ותלינו מהתקרה. הלכנו לשדה וקטפנו
פרחים, עשינו זרים ושמנו על חלונות בצנצנות עם
מים.

הכל נראה יפה!

בערב המדריך ויטיה חזר העירה. מריה
מקסימובה, השומרת על המחנה שחיה בביתן קטן,
הציעה שנלון אצלה, אבל לא רצינו. מישקה אמר

שאנו לא מפחדים משום דבר, ונלון לבדנו בבית.
מריה מקסימובה הלכה ואנחנו העמדנו מייחם
בחוץ, התיישבנו על המפתן ונחנו.

המחנה היה יפה. סביב הבית גדלו עצי פלפלון
רחבי צמרת, ובמדרון תרזות עתיקות גדולות.
עליהן ראינו הרבה קנים של עורבים. עורבים
התעופפו מעל התרזות וקרקרו בקול רם. באוויר
הסתובבו חיפושיות אביב. הן התעופפו ללא כוון,
נתקעו בקירות הבית ונפלו לארץ. מישקה אסף
אותן לתוך קופסה קטנה.

אחר כך השמש הסתתרה אחרי היער והעננים
בשמיים נדלקו כמו בלהבה אדומה. איזה יופי היה
זה! אילו היו לי צבעים הייתי מצייר תמונה: למעלה
עננים אדומים ולמטה המייחם שלנו. ומהמייחם
עולה עשן ישר אל העננים כמו מקטר רכבת.
אחר כך העננים נעשו אפורים כמו ההרים. הכל
סביב השתנה. וגם לנו היה נדמה כאילו הגענו
לארץ אחרת.

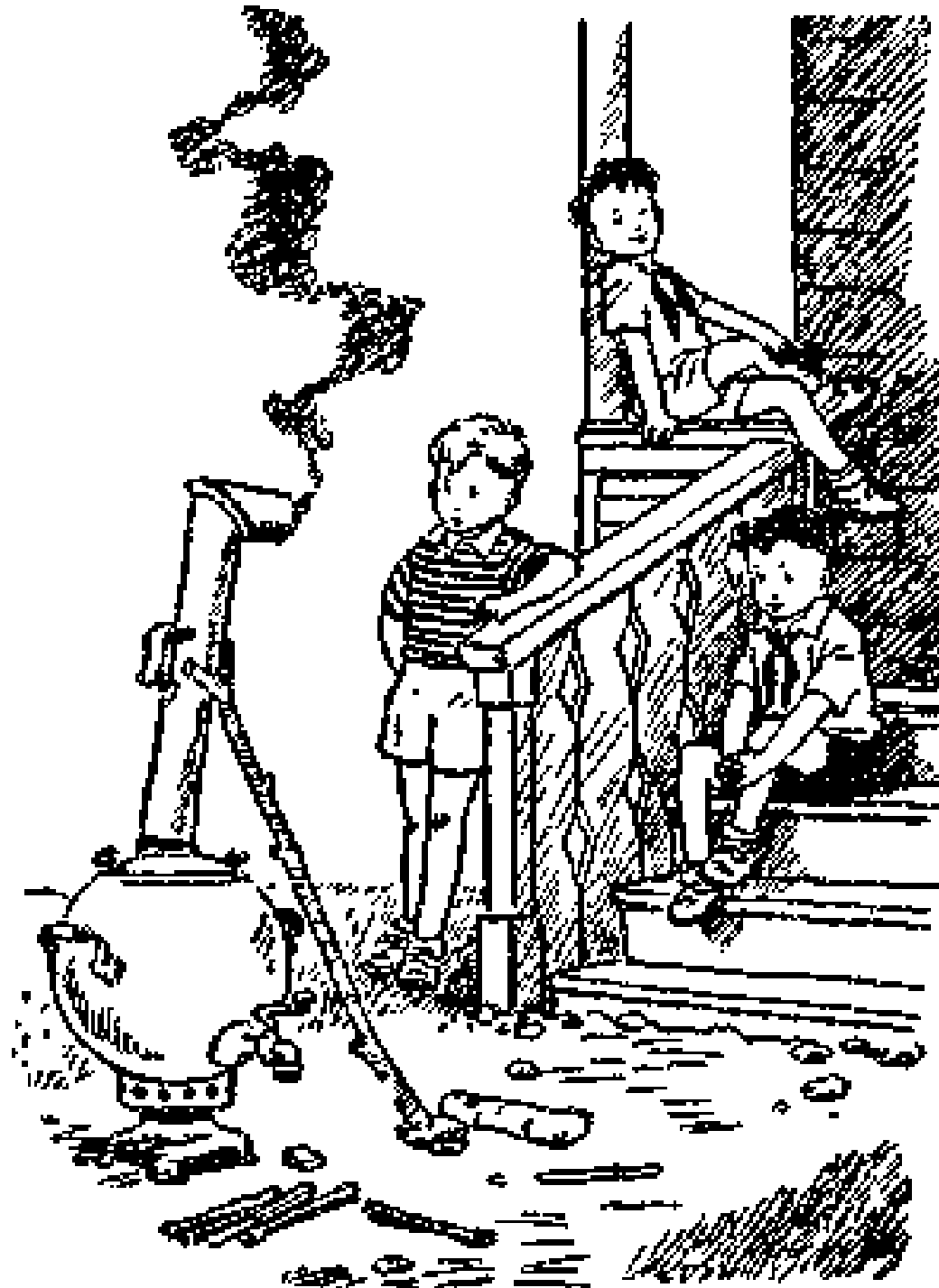
המייחם התחיל לרתוח. הכנסנו אותו לחדר,
הדלקנו מנורה והתיישבנו לשתות תה. עש לילה

נכנס דרך החלון והסתובב סביב המנורה, כאילו
רוקד. כל זה היה שונה בשבילנו. שקט כזה, ורק
המייחם מזמם על השולחן. אנו יושבים ושותים תה.
בעלי בית של עצמנו.
אחר כך מישקה סגר את מנעול הדלת ועוד חיזק
אותו בחבל.

- כדי ששודדים לא יפרצו – אמר.
- אל תפחד – אמרנו – איש לא יפרוץ.
- אני לא מפחד. זה לכל מקרה. צריך גם לסגור
תריסים.
צחקנו ממנו, אבל סגרנו גם תריסים, לכל מקרה,
והתחלנו להתארגן ללינה. הזזנו שלוש מיטות זו
לזו, כדי שיהיה קל יותר לשוחח.
מישקה ביקש שנתן לו לשכב באמצע. קוסטיה
אמר:

- אתה רוצה כנראה שהשודדים יהרגו קודם
אותנו, ורק אחר כך יגיעו אליך. טוב, שכב
באמצע.

נתנו לו לשכב באמצע, אבל הוא גם כך פחד. לקח
גרזן במטבח ושם אותו תחת הכרית. קוסטיה ואני

כמעט התפוצצנו מצחוק.

- רק שלא תהרוג אותנו בטעות – אמרנו –
תחשוב שאנחנו שודדים ותכה אותנו בראש עם
הגרזן.

- אל תפחדו, לא אכה אתכם!

כיבינו את המנורה ובחושך התחלנו לספר
סיפורים. תחילה סיפר מישקה, אחר כך אני ובסוף
הגיע תורו של קוסטיה. הוא התחיל לספר סיפור
ארוך ומפחיד על קוסמים, על מכשפות ועל שדים
ועל רושייה בן אלמוות. מישקה מרוב פחד שם את
הראש תחת השמיכה וביקש מקוסטיה שיפסיק
לספר את הסיפור. וקוסטיה, כדי עוד יותר להפחיד
את מישקה, התחיל לדפוק באגרופים בקיר ולהגיד
שאלה שדים דופקים. גם אני נבהלתי ואמרתי
לקוסטיה להפסיק.

בסוף קוסטיה נרגע. גם מישקה נרגע ונרדם.
נעשה שקט. משום מה קוסטיה ואני לא יכולנו
להירדם. שכבנו ושמענו רק איך החיפושיות של
מישקה רועשות בקופסה.

- חושך כמו בקבר – אמר קוסטיה.

- זה בגלל התריסים הסגורים – אמרתי.

- ואנחנו אמיצים! לא מפחדים ללון לבדנו! –
אומר קוסטיה.

לאט התבהר קצת. ראינו את החריצים בתריסים.

- כנראה שחר כבר – אמר קוסטיה – עכשיו
הלילות כבר יותר קצרים.

- ואולי הירח עלה?

אבל בסוף נרדמנו. ופתאום אני שומע תוך שינה:
טוק-טוק-טוק!

התעוררתי. מישקה וקוסטיה ישנים. הערתי את
קוסטיה.

- מה זה דופק? – אמרתי

- מי יכול לדפוק.

- אז שמע.

התחלנו להקשיב. שקט. ואז שוב:

טוק-טוק-טוק!

- דופקים בדלת – אומר קוסטיה – מי זה?

חיכינו. לא דופקים יותר. "אולי רק נדמה לנו"

חשבתי. אבל שוב:

טוק-טוק-טוק! טוק-טוק-טוק!

- אל תדבר – לוחש קוסטיה – לא צריך לענות.
אולי ידפקו וילכו.

חיכינו שוב. ושוב

טוק-טוק-טוק! טוק-טוק-טוק!

- ימח שמם! לא הולכים! – אומר קוסטיה.

- אולי מישהו בא מהעיר? – אמרתי.

- איך יבואו כל כך מאוחר? נחכה. אם ידפקו
שוב, נשאל.

מחכים. אין נפש חיה.

- אולי הלך – אומר קוסטיה.

רק נרגענו ושוב:

טוק-טוק-טוק! טוק-טוק-טוק!

אני קפצתי במיטה מרוב הפתעה.

- נלך ונשאל – אמרתי.

- בוא – התגנבנו בשקט לדלת.

- מי שם? – שואל קוסטיה.

שקט. איש לא עונה.

- מי שם? – שקט.

- מי שם? – אין תשובה.

חזרנו. ורק התרחקנו מהדלת ושוב:

טוק-טוק-טוק! טוק-טוק-טוק!

חזרנו לדלת:

- מי שם?

שקט.

- מה הוא, חרש או מה? – אמר קוסטיה. עמדנו

והקשבנו. אחרי הדלת נשמע כאילו מישהו זז.

- מי שם?

אף אחד לא עונה. אבל רק הלכנו מהדלת, שוב:

טוק-טוק-טוק!

חזרנו למיטות ונשמנו בפחד. ישבנו, ישבנו. איש לא דפק יותר. נשכבנו. חשבנו שאולי לא ידפוק יותר.

שקט. ואז שומעים – רעש על הגג. ואחר כך על הפחים "בום-בום-בום!"

- זה כבר לא אחד, אלא שניים – אני אומר – מה הם? רוצים לשבור את הגג?

קפצנו מהמיטות וסגרנו את דלת החדר השני שמשם היה מעבר גזוזטרה. משכנו שולחן אל הדלת ועוד חיזקנו בשולחן שני ובמיטה. ובגג כל הזמן דופקים, פעם אחד, פעם שני או שניהם ביחד. ואחר כך עוד שלישי הצטרף. ומישהו חזר לדפוק בדלת.

- אולי זה בכוונה. מישהו רוצה להפחיד אותנו – אמרתי.

- נצא ונתן להם מכות בראש – אומר קוסטיה – שיתנו לנו לישון.

- ועוד יתנו מכות לנו – אמרתי – הרי זה נשמע כמו עשרים איש.

- ואולי זה לא אנשים?

- אלא מי?

- שדים כלשהם.

- תפסיק – אמרתי – תפסיק עם שטויות. גם בלי סיפורים שלך זה מפחיד.

ומישיקה ישן ולא שומע כלום. זה בדיוק בשבילו!

- אולי נעיר אותו? שאלתי.

- לא כדאי. כל זמן שישן.. – אומר קוסטיה – אתה יודע איזה פחדן הוא. יפחד עד מוות.

התעייפנו, כמעט ונפלנו מהרגליים. רוצים לישון! קוסטיה נכנס למיטה, התעטף ואומר:

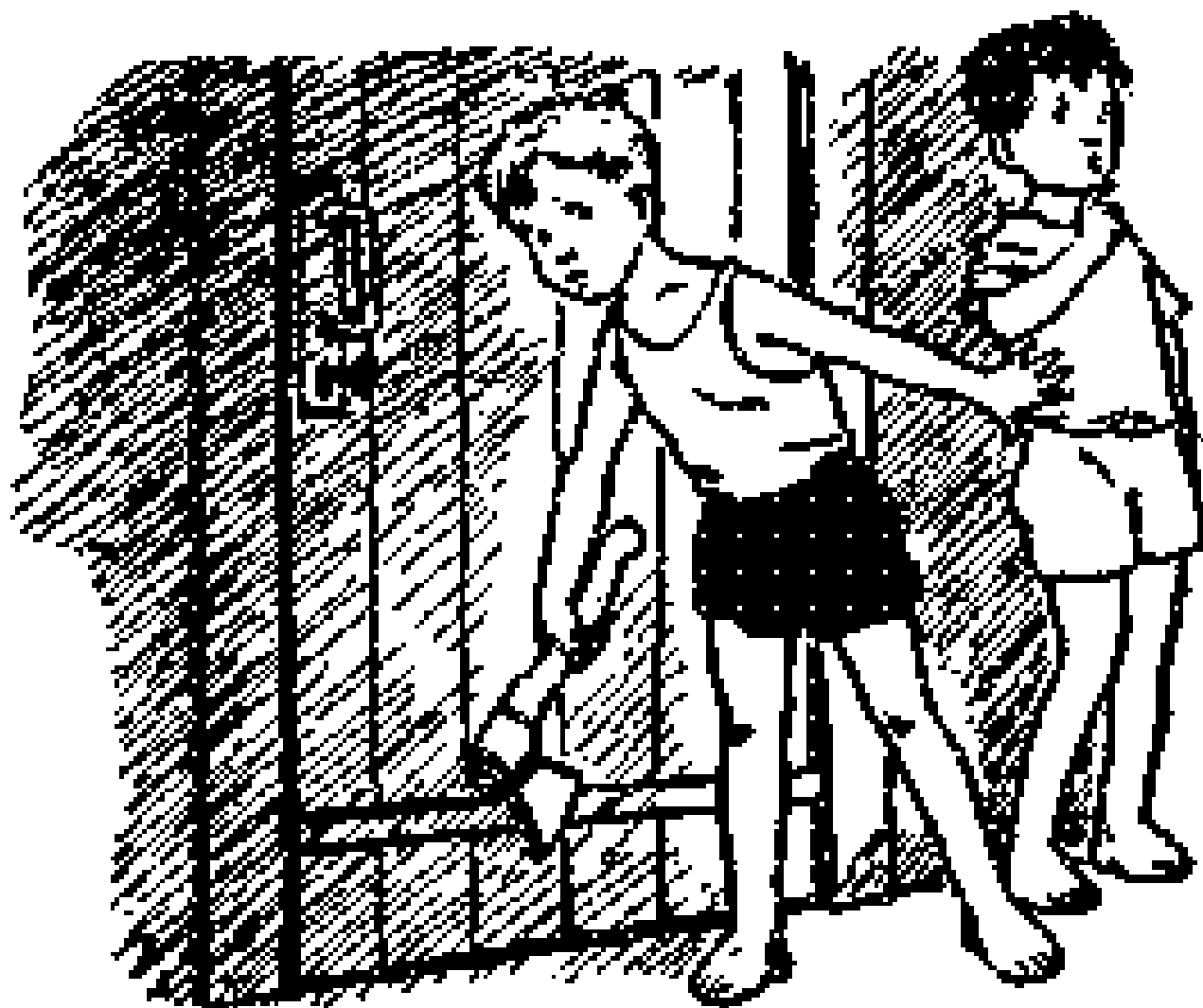
- נמאסה לי המוסיקה הזו! שאלה שם על הגג ישברו להם ראשים. לא אשים לב עליהם.

הוצאתי את הגרזן מתחת לכרית של מישיקה, שמתתי לידי במיטה ונשכבתי גם כן. הדפיקות על הגג נעשו מעטות יותר ושקטות. נדמה היה לי שגשם דופק בגג ולא הרגשתי כלל איך נרדמתי. בבוקר התעוררנו מדפיקות חזקות. בחוץ רעש וצעקות.

אחזתי בגרזן ורצתי לדלת.

- מי שם? – שאלתי.

פתחתי את הדלת. כל קבוצת הילדים פרצה
לחדר. ויטיה ראה את הגרזן.
- לשם מה הגרזן? – שאל – ומה האי-סדר כזה
אצלכם?
שנינו עם קוסטיה התחלנו לספר מה קרה בלילה.
אבל אף אחד לא רצה להאמין וכולם צחקו ואמרו
שסתם פחדנו. אנחנו כמעט ובכינו מהעלבון.
אך הנה שוב נשמעו דפיקות.
- שקט! – קרא קוסטיה והצביע על התקרה.
הילדים השתתקו והקשיבו.
טוק-טוק-טוק! – נשמע על הגג. הילדים הופתעו.
עם קוסטיה פתחנו את הדלת ובשקט יצאנו לחצר.
כולם הלכו אחרינו. התרחקנו מהבית והסתכלנו על
הגג. שם ישב עורב רגיל ונקר במשהו.
ילדים ראו את העורב והתחילו לצחוק כל כך
שהעורב נבהל ועף. הילדים הביאו סולם. אחדים
עלו על הגג לראות מה במה נקר העורב.
- כאן פזורים גרגירי פלפלון מלפני שנה.
העורבים מנקרים אותם ודופקים בגג – קראו
ילדים.

ושם עונה קולו של המדריך ויטיה
- פתחו, ילדים! מה קרה לכם? אנו דופקים כבר
חצי שעה.

- מאין הגרגירים באים לשם? – שאלנו.
- הרי כאן סביב עצי פלפלון גדלים. הגרגירים נופלים ישר על הגג.
- רגע, ומי דפק בדלת? – שאלתי.
- כן – אומר קוסטיה - למה רצו עורבים לדפוק בדלת? עוד תגידו שהעורבים דפקו בדלת

- בכוונה. רצו שנלין אותם.
- אף אחד לא ידע להסביר. כולם רצו למרפסת ובדקו את הדלת. ויטיה הרים גרגיר מהמרפסת ואמר:
- הם לא דפקו בדלת. הם נקרו בגרגירים על המרפסת ולכם נדמה היה שדופקים בדלת.
- הסתכלנו. נכון, על המרפסת אפשר היה לראות

גרגירי פלפלון.

- גיבורים – צחקו הילדים -- שלושתכם פחדתם מעורבים.
- לא שלושתנו אלא שנינו – אמרתי – מישקה ישן כמו מת ולא שמע כלום.
- גיבור מישקה – קראו הילדים – אתה היחיד שלא מפחד מעורבים?
- אני לא מפחד מכלום – אמר מישקה – ישנתי ולא יודע כלום.
- מאז כולם חושבים שמישקה הוא אמיץ וקוסטיה ואני פחדנים.